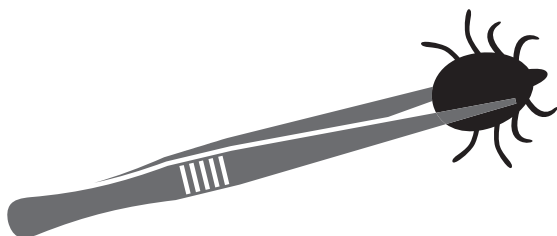

Vedrana
RUDAN

Život bez
KRPELJA

■ Laguna ■

Copyright © 2018 Vedrana Rudan
Copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za K.B.,
moju najdražu krvopiju*

Sadržaj

Zašto ova knjiga ima ružan naslov	11
I O MUŠKARCIMA	15
Oću muža, neću muža	17
Zašto volimo dečke.	20
Muško širenje	23
Oni glupani	26
Otvoreno pismo dečkima	29
Otvoreno pismo Marku Zakerbergu	33
Kako naći muža.	35
Kako ostati slobodan	38
„Muškarac u najboljim godinama“	41
Pokaži mi svoju picu	44
Vatreni na kockice	47
Nakon trideset godina braka	50
Šutnja	55

Moja djeca, tvoja djeca	58
Kad tate popizde	61
II O ŽENAMA.	65
Danas sam sretna	67
Jesam li stilska ikona	70
Kad dlake zapale internet	73
Mi glupače.	76
Tramp i ženske	79
Hrvatska u katoličkom kurcu	83
Katoličko-ginekološki samit na vrhu.	87
Poljaci u crnini	90
Koliko u Hrvatskoj košta silovanje	93
Ritice milosti pune	96
Što će Gospi šminka	100
Abortus na hrvatski način	103
Bezube lavice	106
Ah, danas je naš dan	109
Kad bivši nije bivši	112
Hrvatska guzica u hrvatskim gaćama.	115
Maturalna zabava.	118
Ona i njezine dlake	121
XXXL nije lijepo	124
Mis Perković	127
Marija na križu	130
The Frajle	133

Stara frustrirana krava	136
Multipraktik.	139
Nepušenje ubija.	143
Jebeš velika slova	146
Najzad slobodna	149
O slobodi	152
U očekivanju života	154
I danas je lijep dan	157
III O DJECI	161
Život bez krpelja	163
Otvoreno pismo samo mojoj djeci	167
Ja sam mama nemama	170
Imam plan.	173
Petak, a ja se smijem	176
Mladi, idete mi nakurac	179
Mladi, idete mi nakurac II.	182
Bila sam na policiji	185
Zašto nam se rugaju	188
Ne okreći se, sine!	191
Otpisani	195
Demokracija u kameno doba	198
Ja nisam lidlica	201
Bakamama.	204
Priča o noni N i noni V	207
Moj unuk Krešimir.	210

Moji dani	.213
Krešin dnevnik	.216
Puding od vanilije	.219
Kad ti u Hrvatskoj dijete blagoslovi pop	.222
Ubit ću se!	.225
Hitler u Kaštelima	.228
Moderni dečki	.231
O „mamama“ i „tatama“	.234
Ja sam Mama, Velika Mama 2.	.237
Ne miješaj se u moj život	.240
Neki tupi klinici	.243
Jesam li normalna	.246
Halooooo!!!!.	.249
Breskvice.	.252
<i>O autorki</i>	.255

**ZAŠTO OVA KNJIGA
IMA RUŽAN NASLOV**

Možda vi i ne znate što su krpelji? Jednom se krpelj uvalio u mene dok sam šetala šumom. To je odvratna životinja koja ti pije krv. Postoje različite metode kako se izvlači iz tijela, ne bih o tome. Zašto su se krpelji ukazali na naslovnici ove knjige? Tko voli krpelje?

Ne moram objašnjavati, ali ipak ću to učiniti. „Život bez krpelja“ je moja najčitanija priča. Povremeno osvane na internetu, izgubi se, pa se opet ukaže. Neki su samo čuli za nju pa od mene traže da im je pošaljem. Otkud toliki interes za baš tu priču? Zvuči morbidno, ali jest istina.

U jednom trenutku, dobro, ne baš u samo jednom, svoju sam djecu doživjela kao krpelje koji će mi piti krv dok budem živa. Očajna, napisala sam priču misleći da je to samo moja priča. Kad tamo... Krpelji svuda oko nas. Trenutno sam u dobroj fazi, djeca su mi postala vegetarijanci, nadam se da će to potrajati, ali priča je ostala i još je postala naslov. Moja su me djeca pitala jesmo li to zaista mi, krpelj ne zna da je krpelj. Rekla sam da nisu. Vjerojatno ni vaša djeca nisu krpelji, samo tako izgledaju.

Ne, nije ovo knjiga samo o djeci krpeljima. Krpelj može biti i žena. Krpelj može biti i muž. Krpelj sam i ja koja mislim da ću, ako vam se ovom knjigom napijem krvi, postati sretna krpeljica. Ljudi su mazohisti. Ima nešto neodoljivo u krpeljima. Što? A da pročitate knjigu?

I
O MUŠKARCIMA

OČU MUŽA – NEĆU MUŽA

Da imam lov, ozbiljnu lov, da li bih imala i muža? Čemu služe muževi? Kad sam bila mlada, muškarci su mi služili isključivo za seks. Bilo mi je bitno da im se diže i da ne govore previše. Udala sam se jer nisam željela biti perverzna luđakinja bez djece. Takve svi žale, o takvima se pjesme pišu, nad takvima plaču i maslina i drača i kamen i stina i naša Domovina.

Nije se lako rastati kad su jedino što te vezuje imovina i specijalistički pregledi. Uvećana prostata? Rak, ili je ipak treba samo brušenjem smanjiti?

U mojoj su se krvi pojavila neka slova koja znače da imam previše mokraćne kiseline u krvi, ili tako nešto. Ta se slova dešavaju ljudima koji vole pršut i crveno meso i kobasice. Ništa od toga ne jedem osim pršuta i kobasica, uskoro će me boljeti palac na nozi i koljeno, vrištati ću od boli, rekla je doktorica.

Ona je mojih godina, i ona bi se razvela. Oni, kao i mi, imaju djecu, kuću, auto, stan, unuke, barku, vrt u kome

rastu crne rajčice. Moj život i život mojih bogatih vršnjakinja je život bez problema. Davež neviđeni.

Ovih sam dana dobila lov, ozbiljnu lov. Moj mi je otac ostavio terene iznad Mošćeničke Drage, a ja sam ih prodala najuglednijem zagrebačkom kriminalcu koji ni po novom Kaznenom zakonu neće u pritvor. Trenutno je na slobodi jer je platio ogromnu jamčevinu. Da je ovaj kriminalac tamo gdje bi trebao biti, ne bi od mene kupio teren, morala bih ovoj i ovakvoj državi biti zahvalna. Da nema mafijaša, ja ne bih došla do love i ne bih mužu rekla, od danas, tvoja prostata tvoj problem.

I, šta mislite, jesam li mu rekla? Nisam. To ne izgovara nijedna od mojih vršnjakinja iako sve u ormaru stalno gledaju u crninu koju će na sebe navući ako bude boga i pravde.

Zašto se ne razvodimo, mi bogate, mi site svojih muževa, mi majke stare djece i gotovo odraslih unuka? A mogle bismo uživati u životu. BITI SAME! Ne bismo u sebi gušile neopisivu mržnju kad te on nevino upita što ćemo danas kuhati. Mi ćemo kuhati? Otkad to mi kuhamo? Otkad to mi uključujemo perilicu? Otkad to mi urlamo kad Rijeka osvoji nekakvu limenu padelu?

Tko je čovjek s kim živim? Što nas povezuje, što nas dijeli? Povezuju nas odlasci na sistematske preglede, rasprave o bolestima i nezahvalnoj djeci, dijeli nas...

Ništa nas ne dijeli. Povezuje nas ogroman neinteres jedno za drugo. On misli da je Tuđman otac Domovine, meni se za Tuđmana jebe, ja mislim da Hrvatska nema oca, da je kopile. On hoće seks, ali ne može, ja neću seks, ali glumim da hoću jer on želi da ja hoću iako on ne može. Pa ga ja svaki put nakon što on sat vremena ne može pogladim po

---

glavi i kažem: „Jebeni gastal“. Dok izričem „jebeni gastal“, molim boga da nikad ne bude bolje. I neće biti. Što ljudi nalaze u seksu? On je alergičan na pasje dlake.

Da sam sama, imala bih kuju, zvala bi se Dijana, gledala bih pogreb princeze Dijane tri puta mjesečno i plakala dok bih jela hranu iz kartonske ambalaže i ne bih se javljala na telefonske pozive i ne bih slušala kako mi prijateljice govore ti si luda. JA NISAM LUDA!

PA ZAŠTO SE ONDA NE RAZVEDEM sad kad imam lovu, a lova je sloboda? A što bi ljudi rekli? A što bi djeca rekla? A što bi unuci rekli? A što bih ja okolo govorila ljudima koji bi rekli ono što bi rekli?

Ostajem u braku užasnuta i brakom i rastavom. A život je samo jedan i klizi, klizi, nestaje i topi se. Ne volim nikoga oko sebe, ali zašto ne volim sebe danas kad imam novac, ozbiljan novac i kad bih mogla svakoga poslati u kurac?

Umrijet ću kao pristojna žena koja je sebe jebala do posljednjeg daha.

ZAŠTO VOLIMO DEČKE

Francuski predsjednik Emanuel Makron ima 40 godina, a njegova žena Brižit Tronje 64. Ne postoji medij u liberalnoj Francuskoj koji ovu vezu nije izvrgnuo ruglu. Majka i sin. Učiteljica i učenik. Baka i unuk. Oprez, perverznejakinja na putu! Peder sakriven pod staričinom suknjom. Nitko od francuskih ili svjetskih psihijatara i stručnjaka za posebno bolesna ponašanja nema odgovora kako dvoje ljudi različitog spola može toliko godina biti skupa, a razlika u godinama je četvrt stoljeća u „korist“ žene.

Ne postoji zemlja na Zapadu, leglu civilizacije, koja drži da je žena u šezdeset i četvrtoj išta više osim nečega što bi se trebalo baviti odbjeglih mužem, unucima, a ako ih nema, onda služiti svojoj ostarjeloj djeci. Svako ponašanje izvan tog okvira drži se ispadom koji bi se morao rješavati elektrošokovima kad već lomače nisu legalizirane. Žena je starica u trideset i devetoj, muškarac umire mlad u devedesetj.

Ja, ja sam posebno sretna što ponekad ipak ništa nije kako bi trebalo biti nego jest onako kako treba. Udala

sam se mlada. Svoje sam tužne bračne godine provodila robijajući poput mojih vršnjakinja. Troje djece. Kad sam rodila prvi put, moj se svijet okrenuo naglavačke. Muž nije u svom životu osjetio nikakvu promjenu. Ni kad sam rodila drugi put. Ni kad sam rodila treći put. Tri puta tjedno odlazio je na košarku, petkom je sa prijateljima igrao karte, subotom je bio kod mehaničara do duboko u noć. Nedjeljom u deset i trideset morala sam širiti noge. Sva kuhanja, sva pranja, sve dječje bolesti i sva bračna sranja bili su moj problem.

Godinama sam se pitala jesam li ga ikad voljela, a ako sam ga voljela, zašto sam ga voljela. Tko je nešto što me jebe jednom tjedno, a od mene traži čiste gaće, spremljen ručak, plaću i djecu bez jedinica? Bio je moj vršnjak. U svojoj trideset i sedmoj naletjela sam na klinca u dvadesetoj, sina moje kolegice sa posla. Zašto sam se između onoga što sam imala doma i klinca odlučila za ovo drugo?

Bio je tako mlad, bez bora na vratu, kosa mu se kovrča iza uha, ja sam jedina žena u njegovm životu, on je za mene jedini muškarac. Moj mlađi muž je pametan, obrazovan, opušten, tolerantan, voli i mene i moju djecu i moje unuke i samo zbog mene nema „svoje“ djece. Moja djeca su njegova djeca. On je moj i samo moj, a ja sam njegova i samo njegova. O seksu neću. Ovo nije pornografski tekst.

Znam, imam bore, vise mi nadlaktice, mnogo mi toga visi, ali nisam u frci jer sam istovremeno izabrala i bila izabrana. U našoj vezi nitko nije ni star ni mlad. Samo ljudi oko nas znaju koliko mi imamo godina.

Vi koje niste iskoračile nikad nećete saznati da nisu svi muškarci isti, da je miris mladog dečka kad mu prvi put uvališ nos u kovrčavu kosu neodoljiv i da te taj miris

prati ma gdje bila. Miris strasti, miris sreće, miris mladosti, miris koji ti svakoga dana govori da život ima smisla. Razumijem Brižit. Ona i Emanuel skupa rade, skupa žive, skupa dišu.

Žene, jasno mi je, bacile biste vi večeras oko na svog ostarjelog, tupog česčača jaja i prelomile. Onaj pametni klinac s kim se druži vaš sin ne mora postati dečko vaše kćeri. Nažalost, nemate love koja sve rješava. Podjela bračne imovine u Hrvatskoj traje dvadeset godina. Alimentaciju plaćaju tek kad im nataknu lisice na ruke. Uzeti pušku i sprašiti mu metak u trbuh dok hrče nakon ubitačno dosadnog seksa s vama moguće je samo u francuskom filmu. Sinoć sam ga gledala na televiziji. Sirotu suprugu igrala je Kristin Skot Tomas.

Ne, ne isplati se. Mnogo je praktičnije imati dobru prijateljicu koja ima stan u kome vas tri puta tjedno može čekati klinac. Bože, nestat ćete od užitka kad ugledate dečka koji će na sebi od odjeće imati samo osmijeh i debelo, čvrsto, hladno oružje.

MUŠKO ŠIRENJE

„Muško širenje“ je u Hrvatskoj totalno nenačeta tema iako je to u civiliziranom svijetu opće mjesto. O čem se radi? Muškarcima, u pravilu opsjednuti svojim kurcem, u svako vrijeme i na svakom mjestu osjećaju potrebu da ga pokažu i nekome ponude. To se manifestira širenjem nogu, a posebno dolazi do izražaja kad muškarcima sjede. U autobusu, avionu, vlaku, na tribinama. Kad smo već kod tribina, nedavno je u Zagrebu održana rasprava, a o čemu će drugo nego o imenu Trga maršala Tita.

U ovoj je priči Tito nebitan, bitni su muškarcima koji su sjedili na pozornici i balježgali o pokojniku: Puhovski, Hasanbegović, Jakovina, Kosanović. Zanimljivo ih je bilo gledati, naravno da nisam slušala što govore. Hasanbegović je toliko raširio noge da mu kurčić samo što nije iskočio iz hlača. Raskrečeni su bili i Jakovina i Kosanović. Bilo bi zlobno reći da su se Hasanbegović i Jakovina, to su nekakvi historičari, posebno raširili zato jer su muškarcima u tijelu dečkića, možda su visoki metar i šezdeset pet, pa

misle da će širenjem nogu i pokazivanjem kurca kompenzirati svoju niskost. Ne, nije to bilo to. Svoje je međunožje na izvol'te ponudio i novinar Kosanović, koji je visok i izgleda kao muškarac.

Puhovski je sjedio pristojno, pitaj dragog boga zašto. Mogu samo nagađati. Čovjek mnogo putuje? Čita? Filozovi su obrazovani? Zna, zato jer se druži sa mladim komadima, da je širenje nogu i izlaganje svoga đokadina nepristojno i znak mužjačke bahatosti? Ne želim da se ovaj tekst shvati kao seksistički napad na grupu beskrajno dosadnih mužjaka jer ovaj tekst to nije. Ja bih samo željela da Hrvatska uđe u društvo civiliziranih zemalja, a da je to ne košta previše. Naši bi muškarcima trebali spoznati da kao što ruke peru nakon pišanja, ako ih peru, ne šire noge na javnom mjestu ma što im se među njima koprcalo. Jednostavno, to se više ne nosi.

Da ne bude govoriš napamet, glupa pičko ljubomorna što ne možeš pisati stoječki, navest ću nekoliko primjera kako to izgleda van granica ovog Divljistana. U Njujorku odavno postoji znak koji muškarcima jasno daje do znanja da moraju sjediti skupljenih nogu. U Madridu će uskoro u svim sredstvima javnog prijevoza osvanuti naljepnice sa čovječuljkom koji čedno drži noge jednu uz drugu. U Sijetlu u Americi već imaju znak, oni su maštoviti, na njemu hobotnica širi svoje krakove više nego treba.

Što pisati želi reći? Hrvatska je zemlja muškaraca, prostor u kome žene imaju pravo samo na pokazivanje sisa, pičke i nabildane guzice. Sve ostale koje misle da žena nije komad mesa, a ima nas, znaju da se stanje neće promijeniti i da će još dugo, dugo, dugo i predugo o svim temama i u svim medijima raspravljati samo muškarcima. Pa

---

kad je tako, neka, dok pričaju pizdarije, a jedino to i čine, bar skupe noge. Strašno je kad žena slučajno baci oko na ekran televizije ili kompa pa ugleda nešto sitno obučeno u mišjesivo što vlasnik tura li ga tura oku kamere.

Dečki, to što vi radite stručno se zove *menspreading*. Prava gospoda se ne šire. To čine samo orangutani. A vi, dečki, niste orangutani, jel tako? Hvala bogu da orangutani neće pročitati ovaj tekst. Popizdili bi. S kakvima ja njih uspoređujem.

ONI GLUPANI

O, jebote, jebote! Čovjek u ovoj zatucanoj Hrvatskoj ne smije otvoriti svoju dušu ni na netu?! Jučer sam napisala tekst o tome kako su sve žene glupače, i jesmo, a onda se javi neki muškarac, kao da sam napisala da su svi muškarci glupani, i udri poganim jezikom po meni jer sam vlastitog muža nazvala „kuhanim zubacem“. Je li tema moga teksta bila ženska glupost ili sam pisala o mužu? Zašto ja o svom mužu ne smijem napisati istinu? On jest KUHANI ZUBATAC, još sam i blaga bila. Zašto muškarci u svakom ženskom činu, pa tako i u benignoj kolumnici jadne ženice poput mene, osjećaju neodoljivu potrebu da stanu u obranu i najbjednije ribe iz svoga jata? Svi su oni jedna vojska kad treba napadati žene. Kod nas je obrnuto.

Ljuta sam! Sve ću vam o njemu reći! Ima četrdeset i devet godina, radi u državnoj firmi od ujutro kad ga je volja do popodne ili uvečer ili do duboko u noć kad ga je volja. Nema neku plaću, ali to je zato jer nitko u trideset

godina koliko tamo sjedi nije prepoznao njegove sposobnosti. Svaki mi dan govori kako je „u stresu“, kako ga „sve ovo ubija“, kako „ovako više ne može“, kako „mora promijeniti posao“, kako...

Ja mu više ne govorim da bi trebao diplomirati, ostao je na drugoj godini ekonomije jer su profesori bili pederi, ne govorim mu ni da nemamo nikakvih životnih problema. Ja zarađujem pišući knjige, djeca ne žive s nama, sin se najzad dobro oženio, najmlađa kći našega popa riješila je Matino stambeno pitanje. Sin vozi i popov džip, a ovo smo ljetno i mi s njima bili na popovoj jahti. Preciznije, brodu. Velečasni je vodio neku procesiju na Hvaru, ali ne držite me za riječ. Plutali smo tri tjedna u blizini Orebića. O, Orebić, raj na zemlji.

Moj muž je u stresu i zato jer ćelavi. Netko mu je rekao da kosa raste ako jednom tjedno, najbolje u petak, na glavu staviš pola kilograma krvavih junećih šnicli. Ne kažem da možda, jednoga dana, moj muž neće imati na glavi više dlaka nego što to danas ima Severina kad izađe iz frizerskog salona, ali zašto ja moram odlaziti mesaru i birati najkrvaviju junetinu? I još mi mesar svaki put kaže, gospođo, promijenite jelovnik, muž će vas ostaviti?! Zna li onaj glupan koji se stavio na stranu Zubaca Kuhanog kako izgleda ćelavi muškarac sa krvavom šniclom na glavi dok gleda malo nogomet, malo snuker, malo vijesti, malo hokej, a krv mu gmiže niz vrat? Kako krvave fleke skidati sa bijelih majica je filozofija o kojoj danas ne bih.

Da, često je bolestan. „Imam rak gušterače, skuhaj mi sutra rižoto sa kozicama.“ One koje spremaju ribu i imaju kuhinju bez nape znaju što znači kuhati, pržiti ili peći bilo što iz mora. U pravilu, rak gušterače dobiva zimi kad

moram nakon ručka ili večere vjetriti kuću i slušati kako na mene urla: „Ti ćeš me u grob otjerati! Osjećam propuh!“

Oćete o seksu? Mira mi je rekla da onu junetinu stavlja na glavu i da depilira guzicu zato jer ima ljubavnicu?! Ej, kako Mira zna da Zubatac depilira guzicu? Mira mi šalje jasne poruke. Zanimarujem ih jer ne želim Zubaca bacati u stres. Da mu i dokažem da jebe Miru, on bi mi dokazao da je to zbog zdravlja. Dobio bi potvrdu od svog liječnika. Gospodin se zove Petrović. Doduše, među nama, nakon trideset i pet godina braka jebe se meni koga moj muž jebe pod uvjetom da ne jebe mene. Ali...

Jednom u tri tjedna, srijedom, „bježi“ sa posla, uvijek mi kaže da je „pobjegao“ da bi mene pojebao, a jebat će me jer me voli „kao prvog dana“. Ja moram ostaviti na ekranu tekst iako sam usred rečenice, a i izdavač mi šalje tri mejla dnevno, kad će knjiga, kad će knjiga, i onda se popeti na kat. Da imam smisla za pornografiju, izmislila bih nešto, nemam pa ću napisati istinu. Ja dolje, on gore, sedam minuta, ugrhhhh. Ja na pranje, on ostaje u krevetu, uvijek ga boli glava, zašto poslije, nikad prije, pa mu moram skuhati čaj od koprive.

IPAK GA NISAM OSTAVILA! Samo sam jučer s vama podijelila dio svojih muka i muža nazvala „zubacem“. Za mužjaka koji me čita i to je bilo previše. Ej, pitam ja tebe, prvo i prvo, zašto me čitaš, drugo i drugo, kako ti liječiš ćelavost, treće i treće, zašto tebe nije ostavila žena kad si... Pročitaj naslov. Zato jer je i ona poput mene, zato jer smo sve mi žene milosti pune kad se radi o našim kućnim glupanderima.

Dokleeeee?

OTVORENO PISMO DEČKIMA

Ćao, šupčine!

Napisat ću vam nešto što nikad niste ni čuli ni pročitali ni znali. Sve mi pametne žene mrzimo vas do pakla. Jebeno smeće, to ste vi. Ne kažem da ne vladate svijetom, i ja bih da pripadam plemenu koje je fizički jače od onog drugog. Ne pripadam jačem plemenu, ali mržnja koju gajim, ne, ne, ne i NE, nisam jedina, prema vama veća je od zla koje vi činite ženama. Ma gdje bili, ma čime se bavili, ma kako dobro glumili.

Zlikovci jebeni. Mrzitelji žena. Pederčine, a ne homoseksualci. Tatini, tatini, ne mamini sinovi. TATINI! Ajmo redom.

Kad se rodite, svi vam se vesele, majke, bake, strine, tetke, sestre, zato jer znaju da ćete kroz život proći manje pateći. Očevi su van sebe od sreće jer nastavljate njihovu „lozu“ i onda kad im je ženu pojebao susjed. Svi to znaju osim njega.

Kad uđete u trinaestu ili četrnaestu, normalno vam je svaku curicu uhvatiti za sisu, kad ste u muškom društvu,

opaliti je po guzici, raširiti joj noge, ako bude sreće, pa je pojebati, en po en. Zato jer je ona jedna na deset i zato jer je „kurva“ i zato jer ima sise i zato jer se one naziru kroz majicu i zato jer ima noge na koje je navukla helanke. Najžešće i jebete u ratu. Silujete tisuće nesretnica u ime Domovine, Slobode i Demokracije. A onda nakon rata za to dobivate ogromne mirovine.

Ako ste uspješni, tamo negdje u dvadesetoj, a uspješni ste jer vam je otac ili političar ili kriminalac, često jedno i drugo, ili kardinal, jebete dečke za dušu, a cure jer ste, je li, „normalni“. I opet su to redaljke, ne želite se „vezati“, još ste mladi, sve su žene kurve, treba ih opaliti, baš ako se mora i platiti pa potegnuti šlic. Dok jebete, razmišljate o nogometošima i sigurni ste kako ona ispod ili iznad vas „uživa“ jer ste fenomenalan jebač i imate fenomenalan kurac.

Dečki, poznajem žene, poznajem desetke tisuća žena svih generacija, reći ću vam nešto što ne znate i što nikad nećete čuti jer nema boljih glumica od vaših jebačica. Nema tog kurca, nema tog kurca koji ženi može učiniti ono što joj može učiniti dobar vibrator. Što nikako ne znači da nećemo, kad moramo, uzdisati „ah“ i „oh“ i „ti si jebeno najbolji“, ovo „jebeno“ će nam pobjeći, pristojne žene ne smiju psovati, ali kad su, je li, od lude strasti izvan sebe, može i „jebeno“. I još vam nešto moram kazati, širite to ako vas volja, dok nas jebete jedva čekamo da svršite, da se dobro izribamo i odemo s prijateljicom na kavu, u šoping ili pogledati neki dobar film. BEZ VAS.

Udajemo se za vas, hvala bogu dragome, aleluja, aleluja, sve rjeđe, jer samo tako možemo preživjeti. Neke od nas su rodile, ove danas jedva da rađaju, pametnice moje, jer nam je neko rekao da je samo žena koja uz sebe ima

dvoje deriščadi „normalna“. Ostale su „kurve“, „jalovice“, „nesretnice“, „nerealizirane“, „trebale bi povećati sise“, „manje raditi“, „više izlaziti“, NAĆI NEKOGA!

Dečki, među nama ili izvan nas, ništa od toga nama ženama ne treba. Najmanje djeca. Djeca nas izjedaju od dana začeca do smrti, a vi nas očevi zbog njih ostavljate. Djeca su vam teret, obaveza, u školi su glupa na vas, izvan škole agresivna na vas, drogiraju se, traže lov... Sve vas to izluđuje pa tražite nešto mlađe, nešto manje živčano, nešto čemu koža na trbuhu ne visi, nešto što nosi svilene tange i silikonske sise i trepavice dlakave za popizdit i izbrijanu pičku. Vaša ofucana žena i majka vašeg djeteta ništa od toga ne nosi. Ona nosi vrećice iz marketa i to bi bilo to.

Alimentaciju ne plaćate ni kad ste jedan od „najuglednijih“ hrvatskih intelektualaca i još ste na televiziji, jer je u vašoj percepciji alimentacija porez koji jadni muškarci plaćaju na glupost koju su učinili jedne noći u septembru.

Da, ovo sam zaboravila, svi mislite da ste fenomenalni jebači i da imate najveći kurac na svijetu samo ne znate što mu je svih ovih godina. Zašto svoje alatke uspoređujete sa onim što strši među nogama gorile? Što je sa crncima u pornićima u koje buljite, sa rukom među nogama, kad god nađete pola sata slobodnog vremena?

NISU SVI MUŠKARCI ISTI, čujem žene kako govore ogorčene ovim pismom, TI SI FRUSTRIRANA STARA BABA KOJOJ GODINAMA FALI KURAC, čujem vas dečke kako serete. Ni jedno ni drugo nije istina. Istina je da mi žene, zato jer nemamo love, jedino je lova moć, ne želimo sebi priznati da smo kukavice nespремne da vas odjebemo kao pasoš za „sretan“ život i krenemo u životnu

avanturu bez muža i bez djece. Što možete izgubiti, cure? Ja jesam stara, ali nisam ni baba ni frustrirana, ja sam, za razliku od milijun žena na Kugli, SLOBODNA. Jebe mi se što će muškarci misliti o meni jer živim od svoje love i dajem sebi pravo da pišem što mislim.

Zato me mrze sve jadne, sirote, neslobodne žene i svi muškarci. Žena mi je žao, a vama dečkima poručujem, jebite se. Jebite se! Jednom će doći dan kad će žene progledati, čini mi se da sviće, sve manje rađaju i sve češće žive same i „nesretne“.

A sad idem gledati film. Držim noge na stoliću, pijem pelinkovac, sudoper je pun, ručak je u nekom marketu, muža nema... Hahahaha. Koje ste vi budale, dečki. Mislite da jedna ovakva vještica i ne može imati muža. Imam muža. I on je u marketu.

Šupci, ne morate mi vi to govoriti. Znam da za napisati ovako opak tekst zaista treba imati... pičku?

OTVORENO PISMO MARKU ZACKERBERGU

Ej, Mark,

Tvoji dečki skinuli su mi sa Fejsa tekst „Otvoreno pismo šupcima“ jer su neki šupci popizdili zbog sadržaja. Moje je pismo, navodno, govor mržnje, a mržnji na Fejsu nema mjesta. Ha, ha, Mark, ovo zaista prvi put čujem. Moje pismo šupcima nije „govor mržnje“, moje je pismo govor ŽRTVE, a to je bitna razlika. Ja sam žena, dakle, žrtva. Za razliku od muškaraca, posebno bijelih Amera čije se bogatstvo mjeri u milijardama dolara, ja nemam moć. Mogu samo vrištati. To i činim.

Naravno da samo kretenu može pasti na pamet da sam pisala svim muškarcima. Mark, jesi li čuo za hiperbolu? Sin mi je rekao, on mi tekstove uređuje i stavlja na Fejs, da si mu zabranio pristup Fejsu na dvadeset i četiri sata. Ako te ne posluša, slijedit će oštrija kazna.

Što ćeš mu učiniti? Što krivomislećoj sirotinji koja živi bogu iza nogu čine bijeli, bogati Ameri? Uvalit ćeš mu glavu u zahodsku školjku dok ne prizna ili krepa?